

Het geloof en het vlees

Gen.15:1-21 – Gen 16:3

“Hierna kwam het woord des Heren tot Abram in een gezicht: Vrees niet, Abram Ik ben uw schild; uw loon zal zeer groot zijn. 2 En Abram zeide: Here Here, wat zult Gij mij geven, daar ik kinderloos heenga en de bezitter van mijn huis, dat zal deze Damascener Eliëzer zijn. 3 En Abram zeide: Zie, mij hebt Gij geen nakroost gegeven, en nu moet een onderhorige mijn erfgenaam zijn. 4 En zie, het woord des Heren kwam tot hem: Deze zal uw erfgenaam niet zijn, maar uw lijfelijke zoon, die zal uw erfgenaam zijn. 5 Toen leidde Hij hem naar buiten, en zeide: Zie toch op naar de hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw nageslacht zijn. 6 En hij geloofde in de Here, en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid. 7 En Hij zeide tot hem: Ik ben de Here, die u uit Ur der Chaldeeën heb geleid om u dit land in bezit te geven. 8 En hij zeide: Here Here, waaraan zal ik weten, dat ik het bezitten zal? 9 En Hij zeide tot hem: Haal mij een driejarige jonge koe, een driejarige geit, een driejarige ram, een tortelduif en een jonge duif. 10 Hij haalde die alle voor Hem, deelde ze middendoor en legde de stukken tegenover elkander, maar het gevogelte deelde hij niet. 11 Toen de roofvogels op de dode dieren neerstreken, joeg Abram ze weg. 12 Toen de zon op het punt stond onder te gaan, viel een diepe slaap op Abram. En zie, hem overviel een angstwekkende, dikke duisternis. 13 En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker, dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land, dat het hunne niet is, en dat zij hen dienen zullen, en dat die hen zullen verdrukken, vierhonderd jaar. 14 Doch ook het volk, dat zij zullen dienen, zal Ik richten, en daarna zullen zij met grote have uittrekken. 15 Maar gij zult in vrede tot uw vaderen gaan; gij zult in hoge ouderdom begraven worden. 16 Het vierde geslacht echter zal hierheen wederkeren, want eerder is de maat van de ongerechtigheid der Amoriëten niet vol. 17 Toen de zon was ondergegaan, en er dikke duisternis was, zie, een rokende oven met een vurige fakkel, welke tussen die stukken doorging. 18 Te dien dage sloot de Here een verbond met Abram, zeggende: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven, van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de rivier de Eufraat: 19 De Keniet, de Kenizziet, de Kadmoniet, 20 De Hethiet, de Perizziet, de Refaiëten, 21 De Amoriëten, de Kanaäniet, de Girgasiet en de Jebusiet.”

Genesis 16:1-3:

“1 Sarai nu, de vrouw van Abram, schonk hem geen kinderen, en zij had een Egyptische slavin, wier naam was Hagar 2 En Sara zeide tot Abram: Zie toch, de Here Heeft mij niet vergund te baren ; ga toch tot Mijn slavin; misschien zal ik uit haar gebouwd worden. En Abram luisterde naar Sara. 3 En Sara, de vrouw van Abram, nam Hagar, De Egyptische, haar slavin, nadat Abram 10 jaar in het land Kanaän gewoond had, en gaf haar aan haar man Abram tot vrouw.”

Deze twee hoofdstukken bepalen ons wederom bij de strijd tussen de geest en het vlees, tussen geloof en werken, tussen wijsheid/vrijheid en gebondenheid. Als je goed naar deze hoofdstukken kijkt, dan komen hier eigenlijk de sleutelwoorden tot je van de Galaten-brief, als een goddelijk commentaar op Genesis 15 en 16. Daarom is het raadzaam, de Galaten-brief te lezen. Lees eens Gen. 15 en 16 aan de ene kant tezamen met de Galaten-brief, dan zie je hoe de Galaten-brief, prachtig commentaar geeft op Gen.15 en 16.

In antwoord op het eerste vers, dat luidt dat God in een gezicht tot Abram zegt:

“Vreest niet Abram, Ik ben uw schild, uw loon zal zeer groot zijn.”

Abram zat er best wel over in, dat hij die koningen uit het oosten had verslagen. Die koningen kwamen helemaal uit Het Babylonische rijk, uit Elam, daar kwam koning Kedor Laomer vandaan. Hij had al die koningen wel verslagen, maar wat heb je met die koningen, die uit het oosten komen? Als ze verslagen zijn dan komen ze weer terug. Hij had ook geen vrienden gemaakt met die koning van Sodom. Want toen de koning van Sodom hem de wereldse rijkdom wilde geven, had Abram dat aanbod keihard afgeslagen. Er was misschien toch wel vrees opgekomen in Abram's hart, maar de Here keek in het hart van Abram. Daarom zei de Here: “Ik ben uw schild.” Ook zei hij tegen Abram: “Uw loon zal zeer groot zijn.” Want de Here bewonderde eigenlijk het geloof van Abram. Abram die hier in **vers 22** van het vorige hoofdstuk zei:

“Doch Abram zei tot de koning van Sodom, ik zweer bij de Here, bij God de Allerhoogste Schepper van hemel en aarde, zelfs geen draad of schoenriem, ja niets van het uwe zal ik nemen, zodat gij niet kunt zeggen: ik heb Abram rijk gemaakt, geenszins.”

Hij zag niet op die aardse rijkdom van Sodom. Hij zag op de hemelse rijkdom van God, Die bevestigt dat ook. Die zegt dat ook: “Uw loon zal zeer groot zijn.” Maar als de Here dat gezegd heeft, “Ik ben uw Schild, uw loon zal zeer groot zijn”, dan vraagt Abram in **vers 2**:

“En Abram zeide: Here Here, wat zult Gij mij geven, daar ik kinderloos heenga en de bezitter van mijn huis, dat zal deze Damascener Eliëzer zijn. 3 En Abram zeide: Zie, mij hebt Gij geen nakroost gegeven, en nu moet een onderhorige mijn erfgenaam zijn.”

Het feit dat hij geen nakroost heeft voor zich zelf, dat betekent dat zijn erfenis, ja alles wat hij van de Here zal ontvangen, al dat loon, al dat land, dat hij hier van de Here krijgt, dat die erfenis verloren gaat aan een andere horige, aan die Damascener Eliëzer, die knecht van Abram. Als je geen kinderen had in die tijd, dan ging vervolgens de toen geldende wet in werking wanneer iemand overleed zonder kinderen. Dan ging je bezit naar de hoogste knecht en Eliëzer was de hoogste knecht van Abram.

Abram zit hier over na te denken, alles wat hem in Gen. 14 ook nog eens uitgebreid gegeven wordt, dat hem en aan zijn nageslacht dit land gegeven zou worden. Hoe moet dat nu? “Ik heb helemaal geen nageslacht!” Hij gaat een belangrijk principe begrijpen, namelijk dat het erfgenaam zijn, gebaseerd is op het zoonschap. Dat is voor ons ook het geval, als je dat in Efeze gaat lezen, **Ef.1:5**:

“In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil.”

Dat is de adoptie van het zoonschap, die bestemming tot het zoonschap. Dit hoofdstuk in Efeze gaat over het erfdeel, dat lees je in vers 11:

“In Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil.”

En ook in **Efeze 1 vers 13b en 14**:

“In Hem zijt gij, toen gij gelovig werdt, ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte, 14 die een onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, tot lof zijner heerlijkheid.”

Zoonschap en erfenis, dat hoort bij elkaar. En Abram die gaat er het een en ander van begrijpen, daarom zegt hij; Here Here wat zult Gij mij geven ? Dat zijn geen woorden van ongelof, in tegendeel, dat zijn woorden van geloof. God wijst Abram ook helemaal niet terecht. Abram die zegt dat in geloof, hoe moet dat met die erfenis van mij ? Hoe zit dat met dat zoonschap, ik heb niet eens een nakomeling. Eigenlijk moet ik wel een zoon hebben, hij wenst dus een zoon. Daarom zegt de Heer ook in **Gen 15:4**:

“En zie, het woord des Heren kwam tot hem: Deze zal uw erfgenaam niet zijn, maar uw lijfelijke zoon, die zal uw erfgenaam zijn.”

Hier wordt dat zoonschap met het erfgenaam zijn met elkaar verbonden. Deze verklaring van God in vers 4, die verwijdt Eliëzer definitief als erfgenaam. Deze uitspraak van God hier in vers 4 confronteert Abram op hoge leeftijd, met een zekere hoop dat hij nog vader zal worden en dat hij nog een lijfelijke zoon zal hebben. Toch blijkt Abram's geloof dit niet helemaal te kunnen bevatten.

Want hij realiseert zich niet, als deze belofte, deze hoop door God wordt uitgesproken, dat in deze belofte ook Sara besloten is. Dat zie je ook in het vervolg, want na hoofdstuk 15 komt hoofdstuk 16. Daarin ga je bemerken, dat Abram het eerst toch maar gaat beperken tot zichzelf. Sara vindt hij toch maar een twijfelgeval, die ook in hoge ouderdom is. Hoe moet dat? En als Sara dan vervolgens een voorstel doet om Hagar maar als vrouw te nemen, dan gaat hij daarop in.

Pas later aan het einde van hoofdstuk 16, wanneer Abram de gevolgen van zijn keuze ziet, en de ontwikkelingen, die uit zijn keuze voortkomen, als hij dan inderdaad een kind verwekt bij Hagar, dan pas gaat hij beseffen, dat die belofte van God niet beperkt is tot hemzelf, maar dat het ook Sara insluit.

Het is zelfs zo, dat Abram op het moment van Gen.15 nog vruchtbaar is, maar zijn vrouw Sara niet meer. Hij kan zelf nog een kind verwekken bij slavin Hagar, niet meer bij Sara. Hij is dus zelf nog vruchtbaar, maar hij komt in een situatie terecht, dat God wacht en wacht, dat hij zelf ook niet meer vruchtbaar is op zijn 99 jarige leeftijd, maar zo oud is hij hier in Gen.15 nog niet.

Dan vindt dat wonder plaats, dat zij toch door Gods bemiddeling, samen een kind verwekken, een lijfelijke zoon Izaäk.

Om de belofte nog eens bij Abram in te prenten, om de belofte te illustreren, leidt God Abram naar buiten. Dan lees je in **Gen 15:5**:

“Toen leidde Hij hem naar buiten, en zeide: Zie toch op naar de hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw nageslacht zijn. 6 En hij geloofde in de Here, en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid.”

Zie daar Abram staan in de nacht, hij kijkt op naar de hemel. Daar staat een kinderloze man, die een eenvoudige verklaring gegeven wordt. Hij moet omhoog kijken, hij moet de sterren gaan tellen als hij kan en in heel zijn eenvoud wordt die verklaring gegeven, dat zijn nageslacht zal zijn zoals de sterren in hun aantal. Dan staat er zo mooi, als hij dan die belofte zo hoort en die sterren ziet; **hij geloofde in de Here, en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid.**

Deze laatste zinsnede, dat is een van de belangrijkste uitspraken van de Schrift. Op deze waarheid heeft apostel Paulus heel zijn Evangelie gebaseerd. Wat hij noemt het mijn Evangelie. Zonder deze

uitspraak – en hij geloofde in de Here en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid – zonder die uitspraak zou Paulus nooit de Galaten brief en de Romeinen brief hebben kunnen schrijven. Want deze brieven zijn geheel gebaseerd op deze uitspraak, die God sprak tot Abram. Dit vers van Gen. 15 wordt ook aangehaald in **Rom. 4:3**:

“Want wat zegt het Schriftwoord? Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.”

Dan is er toch wel een vraag, waarom wordt Abram's geloof nu pas gerekend tot gerechtigheid? Dit is de eerste keer dat het in de Bijbel voorkomt. Had Abram dan voorheen niet in God geloofd? Had hij God dan niet geloofd, toen hij zijn roeping aanvaardde en hij vertrok uit Ur der Chaldeeën en later nog vertrokken was uit Haran? Had Abram geen altaar gebouwd in Sichem en God daar aanbeden? Had hij geen geloof geopenbaard toen hij Kedor Laomer en al zijn koningen achterna trok en zijn broeder Lot bevrijdde uit de handen van de vijand? Had hij geen geloof geopenbaard toen hij tegen de koning van Sodom zei: “Ik zal geen schoenriem van je aannemen, want ik reken op God de Allerhoogste, Schepper van hemel en aarde.”?

Natuurlijk, je kunt zelfs lezen in Hebr. 11, toen Abraham geroepen werd, dat toen Abram “door het geloof Abram in gehoorzaamheid is getrokken naar een plaats die hij tot erfenis zou ontvangen en hij vertrok zonder te weten waar hij komen zou.”

Door het geloof had Abram al veel eerder geloof geopenbaard, maar waarom wordt dan pas in Gen. 15:6 er aan toegevoegd; en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid? De reden is dat Abram's geloof in de Here hier op een bijzondere wijze is toegenomen en op een bijzondere wijze met geloof in de opstanding. Dat is misschien een beetje verborgen, maar als je het goddelijke commentaar leest in Galaten en in de Romeinen, dan ontdek je dat die ons een blik geven op het geloof van Abram en laten ons zien dat Abram's geloof hier verbonden is met opstanding. Als je gaat lezen in **Rom.4:3** waar staat:

“Want wat zegt het Schriftwoord? Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.”

Dan kom je tot de ontdekking, hoe Abram geloofde en ook wat hij geloofde, bijvoorbeeld **Rom. 4:17**:

“Gelijk geschreven staat: Tot een vader van vele volken heb Ik u gesteld - voor het aangezicht van die God, in wie hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept.”

Ja, Izaäk was nog niet tot aanzijn geroepen en daar keek Abram naar uit, dat geloofde hij. Hij ging in op wat de Here zei in **Rom. 4:18-22**:

“En hij heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden, volgens hetgeen gezegd was: Zo zal uw nageslacht zijn. 19 En zonder te verflauwen in het geloof heeft hij opgemerkt, dat zijn eigen lichaam verstorven was, daar hij ongeveer honderd jaar oud was, en dat Sara s moederschoot was gestorven; 20 maar aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongeloof, doch hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Gode eer, 21 in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen. 22 Daarom ook werd het hem gerekend tot gerechtigheid.”

Het staat vast dat Abram geloofde in de opstanding en geloofde, dat de Heere tot aanschijn zou kunnen roepen, hetgeen nog niet is. Zo is het ook met ons geloof wat ook verbonden zit aan die opstanding. Zo werkt het ook richting de rechtvaardigheid.

Want Paulus gaat verder in **Rom. 4:23-25**:

“Echter niet om zijnentwil alleen werd geschreven: het werd hem toegerekend, 24 maar ook om onzentwil, wie het zal worden toegerekend, ons, die ons geloof vestigen op Hem, die Jezus, onze Here, uit de doden opgewekt heeft, 25 die is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging.”

Die opstanding van Christus is onze rechtvaardiging. Het zit vast op ons geloof op Hem, die Jezus onze Here uit de doden opgewekt heeft. Dat stond voor Abram vast, dat de Here zo machtig was, om hemzelf ook en zijn nageslacht, dat erfdeel, dat land Kanaän echt te geven. Toch heeft hij die belofte van dat land, die erfenis niet verkregen. Daar staat ook in Hebr. 11:13-19:

“In (dat) geloof zijn deze allen gestorven, zonder de beloften verkregen te hebben; slechts uit de verte hebben zij die gezien en begroet, en zij hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op aarde. 14 Want wie zulke dingen zeggen, geven te kennen, dat zij een vaderland zoeken 15 En als zij gedachtig geweest waren aan het vaderland, dat zij verlaten hadden, zouden zij gelegenheid gehad hebben terug te keren; 16 maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels, vaderland. Daarom schaamt God Zich voor hen niet hun God te heten, want Hij had hun een stad bereid. 17 Door het geloof heeft Abraham, toen hij verzocht werd, Isaak ten offer gebracht, en hij, die de beloften aanvaard had, wilde zijn enige zoon offeren, 18 hij, tot wie gezegd was: Door Isaak zal men van nageslacht van u spreken. Hij (Abraham) heeft overwogen, dat God bij machte was hem zelfs uit de doden op te wekken, 19 en daaruit heeft hij hem ook bij wijze van spreken teruggekregen.”

Continu is het geloof van Abram verbonden aan opstanding, aan opwekking en hij heeft overwogen, hij heeft te kennen gegeven door zijn houding, dat hij een beter vaderland zocht. Daarom zoeken wij niet ons vaderland Nederland, maar als het goed is, dan zoeken wij met Abram een beter, vers 16, dat is een hemels vaderland. Dat betere vaderland dat zit ook vast aan een betere opstanding.

Hebr. 11:35 zegt:

“Vrouwen hebben haar doden uit de opstanding terug ontvangen, anderen hebben zich laten folteren en van geen bevrijding willen weten, opdat zij aan een betere opstanding deel mochten hebben.”

In **Hebr. 11:39-40** staat over die allen:

“Ook deze allen, hoewel door het geloof een getuigenis aan hen gegeven is, hebben het beloofde niet verkregen. 40 daar God iets beters met ons voor had, zodat zij niet zonder ons tot de volmaaktheid konden komen.”

We lezen hier in Hebr. 11 over een gemeente van rechtvaardigen, omdat ze dát geloven, en omdat ze dat geloof in hun leven hebben geopenbaard, namelijk dat ze uitkeken naar een beter vaderland, naar een betere opstanding, naar een ander leven. Je ziet dus steeds dat het nog is uitgesteld. En Paulus geeft daar de redenen voor.

Dat is het karakter van het geloof dat rechtvaardigt, een vreemdeling te zijn, een bijwoner te zijn hier op deze aarde zo te wandelen, dat je niet van deze wereld bent, maar dat je hier op doorreis bent, en dat je uitziet naar een beter, dat is een hemels vaderland, naar een betere opstanding.

Wat ons geloof betreft, dat zit voor ons vast aan de Here Jezus Christus. Het doel van de rechtvaardiging, dat gaat helemaal terug naar Gen.12, naar de roeping van Abram. Want je leest in Gal.3:8, dat daar Paulus schrift, ziende op het geloof van Abraham, ook naar de heidenen ziet, en dan zegt Paulus:

“En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend worden. 9 Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham.”

Het gaat dus helemaal terug hier naar de rechtvaardiging die uit het geloof is, en het beperkt zich niet alleen tot Abram, het beperkt zich niet alleen tot het Joodse volk, het is wereldwijd. Het is een geloof, waar ieder mens in feite kan toe behoren. De Schrift die tevoren zag, dat God de heidenen uit het geloof rechtvaardigt. De Romeinen brief (Rom. 4) voegt daar nog aan toe, op het moment dat hier Abram dat geloof van Gen.15 wordt toegerekend, dat geloof tot rechtvaardigheid, dat God dat toen deed, niet in zijn besneden staat, maar in zijn onbesneden staat, en dat is heel bijzonder!

Rom.4 die voegt daarbij in vers 1-11:

“Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze voorvader naar het vlees, verkregen heeft? 2 Want indien Abraham uit werken gerechtvaardigd is, dan heeft hij roem, maar niet bij God. 3 Want wat zegt het Schriftwoord? Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend. 4 Nu wordt hem die werkt, het loon niet toegerekend uit genade, maar krachtens verplichting. 5 Hem echter, die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid, 6 gelijk ook David de mens zalig spreekt, aan wie God gerechtigheid toerekent zonder werken: 7 Zalig zij, wier ongerechtigheden vergeven en wier zonden bedekt zijn. 8 Zalig de man, wiens zonde de Here geenszins zal toerekenen. 9 Geldt deze zaligspreking dan de besnedene of ook de onbesnedene? Wij zeggen immers: Het geloof werd Abraham tot gerechtigheid gerekend. 10 Hoe werd het hem dan toegerekend? Was hij toen besneden of onbesneden? Niet besneden, maar onbesneden. 11 En het teken der besnijdenis ontving hij als het zegel der gerechtigheid van dat geloof, dat hij in zijn onbesneden staat bezat. Zo kon hij een vader zijn van alle onbesneden gelovigen, opdat hun [de] gerechtigheid zou worden toegerekend, 12 en een vader van de besnedenen, voor hen namelijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook treden in het voetspoor van het geloof, dat onze vader Abraham in zijn onbesneden staat bezat.”

Ja, die woorden van Gen.15:6, (***“het werd hem tot gerechtigheid gerekend”***), die woorden worden hier in Rom.4 uitgebreid toegelicht. Het is heel belangrijk om te zien, dat **geloof** wordt gerekend als gerechtigheid. Terwijl de zonde, zonde is en zonde blijft, maar zalig zijn zij die zijn ongerechtigheden vergeven en wiens zonden bedekt zijn. Zalig de man, wiens zonde de Heere geenszins zal toerekenen. Je hebt wel zonde op je kerfstok, maar de Heere rekent het je niet toe. “Zalig de man, wiens zonde de Here geenszins zal toerekenen. (Rom. 4:8). De Here zou het wel moeten doen, maar Hij doet het niet. En het geloof wordt gerekend als gerechtigheid.

Hoe gaat dat in zijn werk? Ik zal proberen u een voorbeeld te noemen: Hoe moet ik dat nou zien? Want wij mensen blijven eigenlijk steken bij die zin, “en het werd hem toegerekend als gerechtigheid”, hoe moet ik dat nou zien? Nou, ik haal uit mijn beurs € 5,00, een briefje van € 5,00. Ik haal ook uit mijn beurs een paar munten, ik heb hier een € 2,00 munt en nog een € 2,00 munt, en nog € 1,00, dat is samen ook € 5,00. Mag ik u eens vragen, als u naar dit briefje van € 5,00 kijkt, is dit briefje van vijf euro ook echt vijf euro in zichzelf? Nee, het is alleen maar een briefje. Er staat op dat briefje € 5,00. En ik moet dat maar geloven. Dat briefje is geen € 5,00, maar dat briefje verte-

genwoordigt € 5,00. Kijk ik daarentegen naar deze muntjes, is dat € 5,00? ja, dit is in zichzelf vijf euro. Dit is echt de waarde van vijf euro. En als je het verschil wilt weten, tussen dat briefje van € 5,00 en de munten ter waarde van € 5,00, dan zou ik zeggen, ga naar een vuur, en gooi ze er maar eens allebei in, dan zul je zien, wat echt € 5,00 is, en wat echt geen € 5,00 is. Nou, het briefje verbrandt, daar blijft niets van over als het door het vuur wordt beproefd. Maar deze munten ter waarde van € 5,00 blijven gewoon heel. Als het vuur uit is, kan je de munten er zo weer uit halen. Dat is echt vijf euro. En zo is het in mijn leven ook, in vergelijking daarmee ook. Ik ben geen vijf euro in munten, maar ik ben vijf euro als een briefje. Ik ben eigenlijk helemaal geen vijf euro. Ik ben helemaal niet zo gerechtigd. En ik voldoe helemaal niet aan Gods gerechtigheid. Deze muntstukken van vijf euro, dat ben ik niet. En ik moet mij ook nooit gaan verbeelden, dat ik die echte vijf euro ben. Nee, ik vertegenwoordig vijf euro. En wat doet nu de Heere? **De Heere ziet naar mijn geloof!** En wat doet de Heere? De Heere rekent dat geloof als gerechtigheid! Ik voldoe van mezelf uit helemaal niet aan Gods gerechtigheid. En ik ben ook helemaal niet rechtvaardig, maar God rekent mijn geloof ALS...!

Net zoals wij ook dat papiertje van vijf euro rekenen ALS vijf euro! En als ik nu tegen u zeg over dat briefje van vijf euro, wilt u even wisselen? Dan kijkt u even in uw beurs, en dan geeft u mij daarvoor vijf echte munten voor. Dat wilt u dan wel doen, want u rekent dit briefje als vijf euro. Maar het is alleen maar een briefje.

En zo is het met mijn leven en uw leven ook. Het wordt ons toegerekend. Het is geloof wat de Here ziet en rekent dat als rechtvaardigheid. Zo wordt dat toegerekende rechtvaardigheid!

Dat geloof zit vast aan de opstanding van Christus, dat je daarin gelooft, dat je niet alleen in God gelooft en wat Hij zegt, dat je niet alleen geroepen wordt, en dat je niet alleen gelooft dat de Here Jezus Christus voor je zonden is gestorven, nee, dat geloof reikt verder. Abram moest ook groeien in zijn geloof. Hij geloofde allang voor Gen.15 in God, hij had Gods roepstem gehoord, hij was gehoorzaam geworden, en was daarin toegenomen, en Abram werd steeds meer gehoorzaam in zijn leven, en God kon Zich steeds meer aan hem openbaren. Abram groeide in het geloof, terwijl Lot daarentegen afnam in het geloof, en het geloof in het leven van Lot eigenlijk helemaal op de achtergrond verdween.

Abram groeide in het geloof zover, dat zijn geloof zover ging, dat hij over het hier en nu heen keek, dat hij ging geloven dat er een opstanding moet zijn. Als de Here mij zo wil zetten in dit land en dat Hij mij dit land als erfdeel wil geven, dan moet de Here wel in aanzien roepen wat nog niet is. Dan moet er een opstanding zijn van mij en mijn nageslacht, dan pas kan ik genieten van dit vaderland, dan moet dat veranderen in een hemels vaderland. En zo verlangde hij naar een betere opstanding en een beter vaderland.

Hoe is het met ons in dit leven, als we over deze dingen denken. Hoe ver staat het dan met ons geloof. Heeft de Heere Zich aan ons heel praktisch in ons leven kunnen openbaren? Hebben wij dat geloof zoals Abram ook groeide in dat geloof en als het ware over het hier en nu heen keek en zo in het leven stond, als een vreemdeling, als een bijwoner op deze aarde? Ziende op de opstanding, ziende op een hemels vaderland, staan wij er zo ook in ?

Want dát geloof, dát rechtvaardigt, dát geloof wordt toegerekend. Dat is wisselgeld! Dat wordt ingewisseld, dát geloof. Ingewisseld voor gerechtigheid! Dat is iets heel persoonlijks, dat kun je niet aan een ander geven, dat is een zaak tussen God en ons als gelovige. Heel persoonlijk! Maar de Here verlangt wel dat we zo groeien, dat we dat kunnen gaan bevatten, dat we als het ware gaan bevatten "het erfgenaam zijn". Dan gaan we vatten het zoonschap, hoe dat aan elkaar vastzit, en hoe dat het aan elkaar verbonden is. Abram begon dit langzamerhand in zijn leven te begrijpen.

Op die rechtvaardiging des geloofs van Abram, volgt dat verbond op in Gen.15, waarin God de belofte ten aanzien van de erfenis bevestigt. In **Gen.15:7** lezen we:

“En Hij zeide tot hem: Ik ben de Here, die u uit Ur der Chaldeeën heb geleid om u dit land in bezit te geven. 8 En hij zeide: Here Here, waaraan zal ik weten, dat ik het bezitten zal?”

Vervolgens maakt de Heer hem dat duidelijk, want de Here zegt in vers 9: “Haal mij een jonge koe” en nog veel meer. Dan sluit Hij met Abram dat verbond en zegt Abram: “Hoe zal ij dat nou weten, dat ik het bezitten zal?” dat loopt uit op vers 18:

“Te dien dage sloot de Here een verbond met Abram, zeggende: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven, van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de rivier de Eufraat: 19 De Keniet, de Kenizziet, de Kadmoniet, 20 De Hethiet, de Perizziet, de Refaieten, 21 De Amoriet, de Kanaaniet, de Girgasiet en de Jebusiet.” (dat zijn er tien volkeren).

Die tien volken zal hij dan moeten verdrijven, zodat Abram en zijn nageslacht daar zal kunnen wonen. Israël heeft nooit dat hele gebied van de Nijl tot de Eufraat bezeten. In de eindtijd zal je ook zien in het Woord, dat dat land dan ook wordt bezet door tien volkeren, die je ziet als de tien tenen in Daniel 2 of als de tien koningen in Openbaring 17, waar dit alsnog tot uitvoer wordt gebracht door de Here God.

Interessant is hier, dat er in dit hoofdstuk twee vragen worden gesteld.

In vers 2 de vraag: ***Here Here wat zult Gij mij geven?***

En vers 8: ***Here Here waaraan zal ik het weten, dat ik het bezitten zal?***

Het mooie is dat het antwoord eigenlijk al aan die twee vragen vooraf gaat. De Here had gezegd: “Abram, Ik ben uw schild”. En dit was eigenlijk de belofte van Abram's rechtvaardiging. De Here had ook gezegd: “Uw loon zal zeer zeker groot zijn”. En dat was eigenlijk de belofte van Abram's erfenis: “Here. Here wat zult Gij mij geven?” De Here Die bewees het uiterlijk, Hij zei: “Tel de sterren maar”. Abram zei: “Heere, Heere, waaraan zal ik weten dat ik het bezitten zal?” En de Here bewees het uiterlijk aan hem door het sluiten van het verbond.

Offers die worden gedaan hier met het doel, om een verbond te sluiten, God zei tot hem:

“En Hij zeide tot hem: Haal mij een driejarige jonge koe, een driejarige geit, een driejarige ram, een tortelduif en een jonge duif. 10 Hij haalde die alle voor Hem, deelde ze middendoor en legde de stukken tegenover elkander, maar het gevogelte deelde hij niet. 11 Toen de roofvogels op de dode dieren neerstreken, joeg Abram ze weg.”

Laten we goed opletten, Wie sluit hier met wie een verbond? Abram sluit hier geen verbond met God, maar God sluit een verbond met Abram. God zei: “Haal Mij!” Dat zei God als antwoord op de vraag van Abram “waaraan zal ik weten, dat ik het bezitten zal? De Heere zei daarop als antwoord: “Haal Mij!” En Abram ging halen en dan gaat hij die dieren allemaal halen en offert hij dan ook en deelt ze middendoor en legt de stukken tegenover elkaar. Die offers spreken allemaal van het offer van de Here Jezus Christus. Het gaat te ver om op al die driejarige beesten in te gaan. Die drie jarigen spreken onder anderen van het driejarig optreden van de Here Jezus. Het bijzondere is dat als Abram dan die offers heeft gereed gemaakt, in opdracht van de Here, dan valt hij in een diepe slaap, en gelukkig maar, Abram valt in een diepe slaap, terwijl God een verbond met Abram sluit. Terwijl

Abram slapt, sluit de Heere God met Abram een verbond. Daardoor is dat verbond helemaal onafhankelijk van Abram. Dit verbond is dan ook helemaal onvoorwaardelijk.

Toen de zon op het punt stond onder te gaan, viel een diepe slaap op Abram en zie hem overviel een angstwekkende dikke duisternis. Als dat alles geschied, dan leert Abram een belangrijke les, namelijk, dat de erfenis waar hij zo met bezig was, en het zoonschap, en het erfgenaam zijn, dat dat alleen bereikt kan worden door lijden. Zijn erfgenamen – dat openbaart God, terwijl hij in een diepe slaap is – zijn lijfelijke zoon en diens zonen, die zullen door verdrukking en lijden heen moeten gaan. Net zoals God in Zijn verbond sluiting, tussen die stukken doorging. Want God gaat tussen die stukken door. En wat lees je dan, als God tussen die stukken doorgaat? dat lees je in vers 17:

“Toen de zon was ondergegaan, en er dikke duisternis was, zie, een rokende oven met een vurige fakkel, welke tussen die stukken doorging”.

God ging tussen die stukken door en er was een vurige oven. Ook Israël zou tot die erfenis kunnen komen, maar ze zouden als het ware tussen die stukken door moeten gaan, door zo'n vurige oven, door oordeel, door verdrukking heen, als een vurige fakkel. Je leest in vers 12:

“Toen de zon op het punt stond onder te gaan, viel een diepe slaap op Abram. En zie, hem overviel een angstwekkende, dikke duisternis. 13 En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker, dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land, dat het hunne niet is, en dat zij hen dienen zullen, en dat die hen zullen verdrukken, vierhonderd jaar. 14 Doch ook het volk, dat zij zullen dienen, zal Ik richten, en daarna zullen zij met grote have uittrekken. 15 Maar gij zult in vrede tot uw vaders gaan; gij zult in hoge ouderdom begraven worden. 16 Het vierde geslacht echter zal hierheen wederkeren, want eerder is de maat van de ongerechtigheid der Amorieten niet vol.”

Ja, het volk Israël, het volk van Abraham, Izaäk en Jacob, moest eerst door de verdrukking in het land Egypte heen gaan. 400 jaar lang verdrukt, voordat zij pas die erfenis, dat hemels Kanaän, dat land vloeiende van melk en honing, in bezit mochten nemen. Straks zal ook het volk Israël, eerst de grote verdrukking door moeten gaan, voordat zij pas deel krijgen aan dat hemelse vaderland, Kanaan, wat Christus in het koninkrijk der hemelen, straks na Zijn wederkomst zal oprichten. Straks zal ook Abram door een betere opstanding, waarnaar hij uitkeek, na Christus wederkomst op aarde, worden opgewekt en zal hij aanliggen in het Koninkrijk der hemelen, samen met Izaäk en Jacob. Ja, zonder kruis is er geen kroon. Dat leert Abram hier, als hij ziet op de erfenis. Eerst het lijden, dan de heerlijkheid.

Let hier goed op de volgorde in Genesis 15. Er is eerst het offer, wat heen wijst naar Christus offer aan het kruis. Eerst na het offer is er sprake van nakomelingen, die zonen in vers 13. Dan is er direct sprake van dat die nakomelingen van Abram zullen worden verdrukt, direct is er sprake van lijden, zelfs 400 jaar, vier generaties lang. En pas daarna is het met grote have uitgetrokken. Het innemen van het erfdeel zal pas in het vierde geslacht plaatsvinden (in vers 16).

Zien we hoe volkomen het beeld is, hoe de volgorde is: 1. offer, 2. zoonschap, 3. lijden, 4. erfenis. Dat is de volgorde! Zo is ook de volgorde in ons leven: het offer van Jezus Christus, deel krijgen aan het zoonschap, daarna het lijden in de tegenwoordige tijd en daarna het erfdeel binnen gaan.

Een diepe slaap viel op Abram, en dat niet alleen, er staat ook nog bij: er staat zelfs “er overviel hem een angstwekkende dikke duisternis”, dat is een beeld van de dood, een beeld van het graf. Symbolisch leerde hier God Abram, dat hij niet bij zijn natuurlijke leven, het land zou gaan beerven, maar dat hij in plaats daarvan, eerst zou sterven. Eerst het graf zou ingaan. Eerst in die hele

diepe slaap zou komen en dat hij zich in die dikke angstwekkende duisternis zou bevinden, de doodslaap. Om daarna in de opstanding tesamen met het beloofde Zaad van Abram, de Here Jezus Christus het land te kunnen beërven, dat hemelse vaderland, en deel te krijgen aan die betere opstanding!

Je zou kunnen zeggen in het ontwaken, wat Abram hier daarna heeft meegemaakt, heeft hij als het ware een soort opstanding meegemaakt. Je zou de vraag kunnen stellen: Waarom zo lang wachten? Waarom eerst dat lijden?

Dat lees je hier: Eerst het offer, daarna de stukken van het offer, die links en rechts worden neergelegd, daarna het gaan door de verdrukking, door die oven 400 jaar lang in Egypte, door de Egyptenaren in de slavernij, voordat Israël pas weer in hetzelfde land, waar Abram nu is, mag terug keren. Je had toch ook kunnen zeggen: “Abraham, je had die zonen, die nakomelingen kunnen krijgen, en die 400 jaar hadden we toch ook gewoon kunnen vergeten? Dan hadden Abraham, Izaäk en Jacob en die twaalf zonen en diens kinderen gelijk toch in het land Kanaän kunnen zijn?

Ja, deze vraag over het lijden in deze tegenwoordige tijd, die wordt door een ieder gesteld in zijn eigen omstandigheden. En altijd is de vraag: Waarom dat in de tegenwoordige tijd? Waarom dat lijden in mijn leven, waarom die verdrukking? Deze vraag is de eeuwen door gesteld. Het antwoord is eenvoudig. Het antwoord wordt door de Here gegeven hier. Want Hij zegt: “Het vierde geslacht echter zal hierheen wederkeren, want eerder is de maat van de ongerechtigheid der Amorieten niet vol.”

De slavernij in Egypte was niet alleen om het volk Israël discipline bij te brengen, of om een mooi typologisch beeld van de verlossing van het Paaslam uit te beelden. Maar het was ook met nadruk, om Gods lankmoedigheid, ten aanzien van die werkers der ongerechtigheid uit te beelden. “Want eerder is de maat van de ongerechtigheid van de Amorieten niet vol”.

Zo werkt God. Eerst moet vaak ongerechtigheid vol komen. God wacht in Zijn lankmoedigheid, voor Hij pas echt ingrijpt, voordat er nu een voortgang wordt gemaakt in Zijn plan der eeuwen. Je leest in *Dan. 8:23-25*:

“En in het laatst van hun koningschap, als de boosdoeners de maat hebben volgemaakt, zal er een koning opstaan, hard van aangezicht en bedreven in listen. 24 En zijn kracht zal sterk zijn (maar niet door eigen kracht) en op ontstellende wijze zal hij verderf brengen, en wat hij onderneemt zal hem gelukken; machtigen zal hij verderven, ook het volk der heiligen. 25 En door zijn sluwheid zal hij het bedrog dat hij aanwendt, doen gelukken; hij zal zich in zijn hart verheffen, en onverhoeds velen verderven. Ook tegen de Vorst der vorsten (dat is Christus) zal hij optreden, doch zonder mensenhanden zal hij vernietigd worden.”

Ja, in het laatst van dat koningschap, als de boosdoeners de maat hebben volgemaakt, als het tot een climax, tot het hoogtepunt van de ongerechtigheid komt, dan grijpt God in. Dat deed Hij ook in het geval met Israël, Hij wachtte tot de maat van de Amorieten vol was. Ook noemt de Heer dat in *Matt.23:32-35*, dan zegt de Heere Jezus tegen de Farizeeën en de Schriftgeleerden:

“Maakt ook gij de maat uwer vaderen vol! 33 Slangen, addereengebroad, hoe zult gij ontkomen aan het oordeel der hel (= Gehenna)? 34 Daarom, zie, Ik zend tot u profeten en wijzen en Schriftgeleerden. Van hen zult gij sommigen doden en kruisigen en van hen zult gij anderen geselen in uw synagogen en vervolgen van stad tot stad, 35 opdat over u kome al het rechtvaardige bloed, dat vergoten werd op de aarde van het bloed van Abel, de rechtvaardige, tot het bloed van Zacharias, de zoon van Berekja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar.”

En dan kun je zeggen: Waarom zendt God nu al die profeten? Ze worden allemaal vermoord, de een na de ander. “Maakt ook gij de maat uwer vaders vol, slangen, adderen gebroed hoe zult gij ont-komen aan het oordeel der hel (Gehenna)?”

Dat is Gods lankmoedigheid. God zal nooit het verwijt krijgen dat Hij te vroeg heeft ingegrepen, en wanneer Hij wat langer had gewacht dat zij dan toch tot bekering en geloof zouden zijn gekomen. Nee, de Heere wacht tot alles tot zijn climax komt, alle ongerechtigheid! Dan pas grijpt God in.

Zo ook in Thessalonicenzen. En ik lees deze teksten, omdat deze dingen zich ook voordoen in ons leven, zodat we ook dat lijden van de tegenwoordige tijd kunnen begrijpen. Hier lees je over dat lijden en steeds ook in dezelfde context, zoals het tegen Abram werd geopenbaard, tot de maat van de ongerechtigheid van de Amorieten vol was. 1 Tess. 2:14-16:

“Want gij, broeders, zijt navolgers geworden van de gemeenten Gods in Christus Jezus, die in Judea zijn, omdat ook gij hetzelfde te verduren hebt gehad van uw eigen volksgenoten als zij van de Joden, 15 die zelfs de Here Jezus en de profeten gedood en ons tot het uiterste vervolgd hebben, die Gode niet behagen en tegen alle mensen ingaan, 16 daar zij ons verhinderen tot de heidenen te spreken tot hun behoud, waardoor zij te allen tijde (de maat) hunner zonden vol maken. De toorn is over hen gekomen tot het einde.”

Dat is steeds de situatie, broeders en zusters. De Here is lankmoedig, de Here wacht. Gods klok – wat dat betreft – tikt minder snel dan wij zouden willen. Als je nog dieper op die maat van de ongerechtigheid der Amorieten ingaat, hier in die tijd nog niet vol is, dan dienen wij ons ook te realiseren dat de Bijbel ook nog openbaart, dat er niet alleen menselijke werkers der ongerechtigheden zijn, maar bovenal, dat er ook geestelijke werkers der ongerechtigheid zijn. Daarmee wordt bedoeld de geestelijke boosheden in de lucht. Ook diens ongerechtigheid moet vol worden. Het Bijbelboek Openbaringen openbaart ons ook, hoe niet alleen de menselijke ongerechtigheid in de eindtijd vol wordt, maar dat bovenal ook de satanische ongerechtigheid vol wordt, rijp wordt voor het oordeel, en dat dan pas, bij de wederkomst van Jezus Christus de Heer ingrijpt.

Dan pas zal pas aan de slavernij van alle verlost en een einde komen. Ook die verlost, die in hun leven geleefd hebben, en gestorven zijn in die hoop en die verwachting van Abram, want Christus heeft de sleutel van de dood en het graf en zal allen bevrijden, uit die diepe slaap die Abram hier in Gen.15 ook meemaakte, die angstwekkende dikke duisternis! Ook Abram zal dan opstaan en aan-liggen in het Koninkrijk der hemelen.

Wat betekent dat allemaal voor ons? Als je ziet in Genesis 15, op dat offer, op dat zoonschap, op die verdrukking, op dat lijden in de tegenwoordige tijd, op dat erfdeel, onze erfenis. Dat betekent voor ons, wachten, wachten. Een van de moeilijkste dingen voor een gelovige is: **Dat is geloof oefenen en wachten, geduldig wachten.**

Abram moest ook wachten op die belofte van de nakomelingen. Ja, die had hij gekregen hier in Genesis. En dat lijkt maar niet te gebeuren. En de jaren beginnen te verstrijken, nadat die belofte in Genesis 15 nog eens wordt herhaald. Wat doet ons vlees dan? Het vlees als we niet goed oppassen, gaat dan Gods lankmoedigheid beschuldigen van laksheid en dan gaan we God in ons leven heel stilletjes verwijten maken. Het vlees denkt dan op een gegeven ogenblik ook nog, dat we God maar een handje moeten helpen.

Het is nota bene Gods eigen onvoorwaardelijk verbond met Abram. Maar dan denken wij net als Abram, dat we Here maar een handje moeten helpen, met het realiseren van **Zijn** verbond, van **Zijn** belofte! Het resultaat is dan altijd een puinhoop in ons leven. Tien jaar had Abram gewacht en de

beproeving van zijn geloof, werd hem een beetje te veel, werd ook Sara een beetje te veel. Sara zei tegen Abram: **Gen.16:2-3:**

“En Sarai zeide tot Abram: Zie toch, de Here heeft mij niet vergund te baren; ga toch tot mijn slavin; misschien zal ik uit haar gebouwd worden. En Abram luisterde naar Sarai. 3 En Sarai, de vrouw van Abram, nam Hagar, de Egyptische, haar slavin, nadat Abram tien jaar in het land Kanaän gewoond had, en gaf haar aan haar man Abram tot vrouw.”

Na die tien jaar had Abram nog geen nakomeling. Hij neemt Hagar tot vrouw en Ismaël wordt geboren. Daar ben je dan klaar mee, want wat is dat voor iemand vers 12: “Hij zal een wilde ezel van een mens zijn. Nou, daar ben je mooi klaar mee. Als je in je huis een wilde ezel van een mens hebt, die totaal niet wil luisteren, zich enorm moeilijk gedraagt, ja dan ben je daar mooi klaar mee. Dan zie je wat voor een puinhoop dat wordt in de tenten van Abram.

Zo is het ook in de kerkgeschiedenis geweest. De kerk heeft altijd gedacht: Het Koninkrijk van God moet komen op een andere manier, weet je wat we gaan doen, de Here een handje helpen, we gaan zelf maar dat Koninkrijk op aarde voor de Here scheppen, als we dan met dat schepen van dat Koninkrijk klaar zijn, dan mag de Heere wederkomen. We kunnen in de kerkgeschiedenis zien, hoe groot de puinhoop is geworden, in de afgelopen 2000 jaar, wat er gebeurt als je de Here een handje wilt helpen.

Zo is het ook in eigen persoonlijk leven, wachten, wachten, geduld oefenen, leren wachten op Gods tijd. Dat vinden we zo moeilijk. Daarom vinden we het ook zo moeilijk om het lijden van de tegenwoordige tijd voor onszelf in ons eigen leven te aanvaarden. Wij weten dat lijden nodig is, want zonder kruis geen kroon. Dat de beproeving des geloofs nodig is, dat God ziet vanuit Zijn hemel-troon, hoe wij daarmee omgaan en of wij ons realiseren, dat het niet gaat om het hier en nu. Maar dat we geloof moeten oefenen en dat we over dat hier en nu, over dat lijden van deze tegenwoordige tijd heen moeten zien, en moeten zien op het eeuwige.

Realiseren we ons dat er een opstanding komt? Leven we daar ook echt uit? Beseffen we ons ook, dat we ook deel hebben aan een betere opstanding, aan de uitopstanding die uit doden is? Is het ook zo, dat het duidelijk voor onze ogen staat, dat wij, de uitverkorenen van het Lichaam van Christus, een beter vaderland hebben? Dat wij, de leden van het Lichaam van Christus, gezet zijn in die bovenhemelse gewesten? Als dat allemaal zo is, dan realiseren we ons, dat het lijden van deze tegenwoordige tijd niet voor niets is.

We sluiten af met Rom.8:14-17:

“Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods. 15 Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: ABBA, Vader. 16 Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. 17 Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking.”

Zoonschap – lijden – verheerlijking – erfgenaam zijn.
Amen.

Bijbelstudie gehouden op 01-05-2005 door wijlen Denijs van Zuijlekom, weergegeven door Wieb Rodenhuis naar de letterlijk gesproken tekst.